

SKRIFTLIG FRÅGA E-3432/09

från Zsolt László Becsey (PPE-DE) och Béla Glattfelder (PPE-DE)
till kommissionen

Angående: Minskning av kompletterande nationellt stöd till jordbruket

Enligt Köpenhamnsavtalet skrevs möjligheten att ge kompletterande nationellt stöd in i anslutningsfördraget – som är en del av primärrätten – eftersom jordbrukare i de länder som anslöt sig till EU 2004 inte tilläts ta emot 100 procent av de inestående direkta betalningarna förrän 2013. Detta var därför ett sätt att mildra – inte kompensera för – deras konkurrensnackdel. Varför ålägger då kommissionen, som fördragens väktare, medlemsstater som befinner sig i sådana svårigheter en skyldighet som direkt skadar medlemsstatens konkurrenskraft inom den gemensamma jordbrukspolitiken och som kränker medlemsstaternas frihet att tillhandahålla stöd enligt anslutningsfördraget vilket i sin tur hämmar deras ekonomiska återhämtning?

I enlighet med artikel 119 i EG-fördraget och förordning nr 332/2002 beviljades Ungern, och kort därefter även andra medlemsstater utanför euroområdet, ett makroekonomiskt lån från Europeiska unionen för att mildra sina betalningsbalansproblem. Även om detta var en välkommen utveckling, ingick samtidigt kommissionen ett samförståndsavtal med dessa medlemsstater där det bland annat hänvisas till åtgärder som den berörda medlemsstaten ska vidta när det gäller offentliga finanser, varigenom parterna försöker förbättra de kortsiktiga förutsättningarna för att uppnå makroekonomisk balans. I det extra samförståndsavtal som slöts i mars 2009 med den ungerska regeringen och centralbanken – utfärdat i Ungern genom regeringsdekret 67/2009 (IV.2) – finns det nu en skyldighet bland kriterierna för den tredje delutbetalningen av lånet, som innebär en minskning av det nationella stöd som beviljas som komplement till EU:s jordbruksstöd.